

HRİSTİYAN ANNENİN MÜSLÜMAN KIZI İÇİN FERYADI

“Neden ben” Müslüman kızı olan Hristiyan anne Patricia Raybon, böyle feryat ediyor. İşte Amerika'nın İslamafobisini anlatan gerçek hikaye.

<http://www.haber7.com/neler-oluyor-hayatta/haber/1361572-hristiyan-annenin-musliman-kizi-icin-feryadi>

“Neden ben” Müslüman bir kızı olan [Hristiyan anne Patricia Raybon](#), Amerikan toplumunun İslamafobisi karşısında korkusundan böyle feryat ediyor. Yaşadıklarını aktaran anne Amerika’da İslamafobinin ne seviyelere geldiğini gözler önüne seriyor.

Raybon “Kalifornia’daki John Wayne Havalimanından kızımız Alana’yla ayrılırken insanlar bize dikkatle bakıyordu. Çünkü Alana Müslüman’dı ve başörtüsü her zaman olduğu gibi başındaydı. Kızım Alana o an yaşadığımız anın gerilimini biraz olsun hafifletmek için gülümsüyordu.

Bana “Of, havaalanlarından nefret ediyorum” diye fısıldadı. Uzun bekleyiş sonunda uçağa bindik. İnsanların ne düşündüklerini bakışlarından okuyabiliyordum, ne dediklerini duyabiliyordum “**Aman tanrım, bir Müslüman**” diyorlardı.

Bir gün önce Nashville havaalanında, kızım, makyaj çantasını kontrol etmek isteyen Ulaştırma Güvenlik İdaresi (TSA) görevlileri tarafından elleri ile tepeden tırnağa aranmıştı ve arama sonucu patlayıcı yapımında kullanılan maddeler için yapılan testin pozitif çıktığını söylemişlerdi.

Kızım şaşkınlıkla “Patlayıcı mı?” diye sordu.

Kızımın eski çantası son dönemde aldığı kozmetik malzemeleri ile doluydu. "Ruj alarm mı verdi?" diye şaşkınlık içerisindeydi.

Alana hala gülümsemesini koruyarak görevlinin avuç içini incelemesini (ileri düzey güvenlik uygulaması) bitirmesini bekledi.

Kızımın yüzüne baktım gözleri hüznü bir biçimde uzaklara dalmıştı. O an kızım ve makyaj çantalarında patlayıcı taşımamış ve hiçbir zaman da taşımayacak dünyadaki milyarlarca Müslüman için hüznülendim.

Müslümanlardan korkularını takıntı haline getirenlerin ulusumuzun geri kalan konu hakkında tarafsız kesimin akıllarını nasıl çeldiklerini düşündüğümde iyice burkuldum.

Bir zenci olarak geçirdiğim çocukluğumda bana Jim Crow (Jim Crow bir İngiliz komedyen olan Thomas Rice'in 1828'de yarattığı bir karakter) gibi karakterler “öteki”lerden korkmamı öğütlemişti. Kolorado’da zenci olmak, çizmek (mizah karikatürü) ve parlamak (meşhur olmak) demekti.

Siyah arkadaşlarımızla mizah, öfke ve inkar bizim en önemli silahımız olmuştu. Hayatımıza damgasını vuran her araç, şüphe beslemek ile mücadele etti ama başarısız oldu.

Şimdi tüm bunlara rağmen kızımınla birlikte bir şeyler yapmak istiyorum. Tabii her zamanki gibi bizler ulus olarak bölünmüş durumdayız.

Irkçılık bizi paranoyak yaptı, inançları birleştirme çabası da bizi iyice böldü ve kısırlaştırdı. Örneğin “**Muhammed**” ile ilgili karikatür yarışması düzenlenmesi ne kadar doğru? Bu bağlılık, sanat veya ifade özgürlüğü olamaz. Bu korkudan ileri geliyor.

Nashville’ye son seyahat ettiğimde, jetin kapısında daracık koridorda ilerleyen Müslüman bir aileyi sıkıştırmıştım ve onları gözlemlerken nasıl bir sefil düşüncede olduğumu idrak ettim.

Başörtülü genç anne iki çocuğunu güç bela koltuklarına oturtmuştu. Emindim, uçaktaki her çift göz onları şartlanmış bir biçimde süzüyordu. O an onları izleyen gözler olarak bizler merhametizdik, katıydık, farklılıklara inanmıyorduk ve en iyisini biz biliyorduk.

Farklı inançlardan duyduğumuz korkular bizi paranoyak ve nefret dolu varlıklar haline getirdi.

Sağ tarafımızdaki iyimser yanımız bize sakin ve anlayışlı olmayı tembihliyordu. Hiçbir faydası olmayan şüphelerimizden beslenen sol yanımızdaki şeytani yanımız ise ruju tehlike olarak algılıyordu.

Texas’ın Garland şehrindeki karikatür çizme olayı yeniden bahane oldu ve diğer inançları, farklılıkları yine çöpe attık.

Peki ne yapabiliriz?

Bu soruyu, kızımın 2001’de, bir gün okuldan gelip, çocukluk dönemine ait ne kadar Hristiyan öğretisi ve doktorini varsa bıraktığını ve Müslüman olduğunu söylediği günden beri düşünüyorum.

Alana’nın Müslüman olduğunu söylediğinde dul annesi bir yaşına daha girdi ve duyduğunda “Neeee?” diyerek şaşkınlık içinde tepki verdi. “Müslüman mı?” diye tekrarladı. Küçük çatıları altında 2 dinin aynı anda nasıl yaşanacağını merak ediyordu.

Aslında bu konuda mücadele ettik. Hristiyanlık’taki sevgi ile ilgili öğütlerimiz bize “yargılamak yok, korku yok, ikiyüzlülük yok” diyordu.

Hatırlayın. İsa ne demişti zina ile suçlanan kadını taşlamak isteyen kalabalığa; “Aranızda hiç günah işlememiş varsa ya da en az kimin günahı varsa ilk taşı o atsin.” Sonra kuma yazmak için diz üstüne çökmüştü.

Bazı ilahiyatçıların dediği gibi birçok günahı olan insan kayalar atmaya ve kınamaya hazırды ama sonra orayı terk ettiler.

Bazıları yaşamları boyunca İslamifobinin bezirgânlığını yaptılar.

Bunlar İsa'nın neler bildiğini unutmuşlardı. “Öteki”lerden şüphelenmek ve nefret etmek en kolayıydı. Dünyada gerçekten inanç meşeyi hizmet etmek demek kendi içimize eleştirel olarak bakmak demektir.

Bir tanıdığım geçenlerde bana kızının Kur'an'ı yerine İncil'i okuması için yeterince çaba gösterip göstermediğini sordu. Yaptım. Ama dürüst olmak gerekirse ben bile İncil'in tamamını okumamıştım.

Yıllardır düşünüyordum, en büyük hatalarımdan biri; bu durumu sorun olarak görmemdi oysa onun kutsal kitabını okumasını kabul etmeliydim.

Ve ben onun annesiydim. Eğer bir anne olarak inanç farklılığından dolayı kızımın kötü olacaksam, geriye ne şansımız kalabilirdi. Korkularımızla, şüphelerimizle, endişelerimizle ve çıkmazlarımızla nasıl mücadele edebilirdik.

Sevgi güçlü bir panzehirdir. Kendimi değil kızımı değiştirmek ve dönüştürmek için çok fazla ve boşa zaman harcadım. Sevmek karmaşık bir teoloji değildir ama cesarettir.

İlahiyat ve medeni haklar lideri [Howard Thurman](#); “sevmek birinin kalbini çift taraflı açılan kapı (swinging door) yapmak demektir” der. Sevgi almak ve vermek odaklı yapılan bir iştir. Böyle olursa terörizm ve radikal unsurlar, cesaret üzerine bina edilemez.

Not: Bu yazı ödüllü yazar ve denemeci Patricia Raybon ve kızı Alana tarafından ortak olarak hazırlanan "Bölünmediler: Bir Müslüman kız, Hristiyan Annesi, Onların Barış Yolu" kitaptan çevirerek alıntılanmıştır.

Hakan.Goksel@haber7.com

07.05.2015